

MANTANA

měsíčník pro individua a individuality

červenec 2016

Úvodní slovo

Míša

Je to jako blesk z čistého nebe. Najednou jste postaveni před složitou situací, se kterou nemůžete nic dělat. Nikdo neví, co bude dál, vše je velký otazník. Bolest, úzkost, čas má najednou úplně jiný rozměr. Když se situace stabilizuje, zlepší a máte nějakou naději, roztočí se, tedy měl by se roztočit, kolotoč systému našeho zdravotnictví a následné péče. Pokud neznáte někoho, kdo se vás se zájmem ujme a povede vás tak, aby věci do sebe zapadaly a vše směřovalo k tomu, abyste šli cestou vpřed, nebo nemáte tolik prostředků, abyste si najali speciálně vyškolený tým, doma zřídili malé sanatorium a pokud chcete udělat pro svou blízkou osobu maximum, začíná vám těžký život. (Lukáš)

S Lukášem jsem se potkal kdysi dávno, když v Chomutově studoval. Byl z oddílu v Hodkovicích nad Mohelkou a dvakrát jsme spolu byli v Perštejně. Rád lezl, vyprávěl, vtipkoval, povídali jsme si o životě a lezení na písku. Dostal jsem od něj pozvánku na Hodkovické Kvočny a telefonní číslo, ale život běžel a já ani jedno nevyužil. Podruhé jsme se náhodou potkali letos v Adršpachu. Byl to skoro ten samý Lukáš. Jen bylo vidět, že na ramenou nese velikou tíhu a má bolavou duši. A potřebu si popovídat. Večer jsme si spolu sedli v hospůdce a on mně vyprávěl o tom, jak si našel sportovně založenou přítelkyni, jak byla zapálená do lezení, jak se jednoho dne bez něj vydala na Sušky a jak spadla ve výlezu cesty Karamora na Věž Milana Černého. Kamarádka jí po 20 metrovém pádu do kruhu sice zachytila kousek nad zemí, ale následky pádu byly děsivé. <http://www.lezec.cz/clanky.php?key=11565>

Celou dobu, co jsem poslouchal to vyprávění, jsem pod vrstvou slov cítil, jak se Lukáš zlobí. Ne na Míšu, skály nebo lezení. Jak se zlobí sám na sebe, že byl právě 50 km daleko. Jak si vyčítá, že nebyl s ní. Jak moc by chtěl být vedle ní a zkontrolovat ty tři smyčky, které Míša nad kruhem založila a při pádu vytrhla, jak moc by jí chtěl poradit v nepříjemném výlezu a jak moc by chtěl, aby byl život „zase normální“.

Míša Holanová spadla v květnu 2012 a vlna solidarity přišla nejen z hodkovického horolezeckého oddílu. Ale život běží a příběh Míši je překrýván jinými příběhy. Tak jsem si řekl, že ho trochu připomenu. Neumím úplně přesně říct proč. Možná pro výstrahu nebo pro poučení. Ale nejspíš proto, že příběh Míši a Lukáše je skutečný, opravdový a lidský. Míša, od doby kdy ležela v kómatu, udělala velké pokroky. Na její příběh se můžete podívat na stránkách www.chransvujzivot.cz a na stejných stránkách se můžete podívat na košíky, které Míša v rámci rehabilitace plete a jejichž prodejem si přivydělává na svojí léčbu.

Naštěstí vím, že všude potkáte obětavé lidi a za pomoci rodiny a přátel se to dá zvládnout. Obrňte se velkou trpělivostí, vytrvalostí, odhodláním a vůlí - nikdy to nevzdat! (Lukáš)

Broněk

HA, aneb souboj kačerů s Kohoutem

10. - 12. 6. 2016

Luboš "Lubáno" Třeša, Broněk Bandas

Prolog:

Jsou 2 hodiny ráno. Reviewer (dobrovolník, který z pověření Groundspeak.com posuzuje dodržení pravidel pro založení nové keše) právě uvolnil k užívání nově založenou keš.

Účastník 1: Sladce spí v posteli. Zpráva v mobilu spustí nemilosrdný alarm. Cože? Nová keš? A tak blízko? Oblečen je během dvou minut. Popadne vždy připravený ranec ZVK (rozuměj = Základní Výbava Kačera) a vybíhá do noční tmy. Je to kilometr a půl, a tak jde pěšky. Mohlo by to vyjít!

Účastník 2: Sedí v rachotě na noční šichtě. V mobilu právě pípne nová keš. Není čas na hrdinství. Rychlá domluva s kolegou. Vypsat propustku a už startuje auto, kde je vždy nachystána ZVK. Je to jen pár kilometrů, a tak by to mohlo vyjít!

Účastník 3: Je na návštěvě u přítelkyně a právě se chystá k činu. Sakra - nová keš! Napůl stažené kalhoty letí zpátky nahoru. ZVK visí na věšáku, kolo stojí dole v garáži. Je to tak blízko! Mohlo by to vyjít!

Za necelou půlhodinu po zveřejnění lze v hlubokém lese v hluboké tmě spatřit 3 světlušky mířící k jednomu bodu ze tří stran. Na místě „M“ se potkávají současně. „Ahoj! Máte?“ „Ještě ne“. Trvá to jen pár okamžiků a kýžená krabička je na světě. Rychle otevřít. Ano - je to tady. Panensky čistý logbook říká, že jsme právě ulovili FTF!!!

Zapíše se do logbooku a vrátí keš zpět na místo. Pár minut ještě poklábosí o geoživotě, a pak se rozejdou každý za svou rozdělanou prací J. S vítězným hřejivým pocitem, že se jim opět podařilo získat FTF!!

FTF = First This Found, tj. prvnález právě zveřejněné nově založené keše. V obci kačerské nesmírně prestižní záležitost. Obyčejný kačer - smrtelník nemá vůbec šanci něco takového získat. Na to jsou lovci specialisté, ba i celé specializované týmy. A pokud to ten obyčejný lovec získá, je to věcí obrovské náhody. Ale proč o tom vlastně píšu?

V září si tak prohlížím okolí své oblíbené lokality v Totes Gebirge. Hle - nová tradiční keš. Otevřu jí - a hle - obtížnost T5. Začíná to být zajímavé. Začtu se do listingu. Keš je umístěna v horní části tamní vícedélkové horečské cesty. Tak to už je výzva! Mrknu na datum notifikace (rozuměj zveřejnění): 2.7.2015. Odroluji dolů a spadne mi brada: keš ještě po třech měsících nemá FTF! V našich krajích něco naprosto nevídaného. Zavřu listing a pustím to k ledu.

Listopad. Otevřu listing. Stále nic. V hlavě začíná hlodat červík. Keš umístím do Watchlistu. Od této chvíle mi chodí do pošty vše, co se na keši děje. Zejména všechny logy úspěšných nálezců. Čas plyne. Prosinec, leden, únor, březen. Samozřejmě nic. Keš je skoro ve 2000 metrech a přes zimu jsou tam 2 metry sněhu. Červík hlodá dál až se dohlodal - je rozhodnuto. V březnu posílám Broňovi nástin svého plánu. A on, místo aby mě vyhnal s mými praštěnými nápady, souhlasí. Začínám připravovat detaily expedice Totes Gebirge 2016. Termín je stanoven na 27. - 29. května. Sleduji keš a sleduji webkamery. Na keši stále nic, ovšem celý tamní kraj pokrývá 10 dní před naším plánovaným odjezdem 20cm nového sněhu. Vábení FTF je silné, ale rozum našťestí vítězí. Další termín je 10. -12. června. Stále

sleduji keš a napětí a nervozita stoupá. Poslední víkend před expedicí. Sobota, neděle, pondělí. Stále nic. No když tam nikdo nevlezl o víkendu, kdo by tam co dělal ve všední den?? Napětí dosahuje vrcholu. Ona fakt čeká na nás!! My, kačeři z českého dolíčku, urveme FTF v rakouských horách, 600km od domova!! Naprostá senzace!!

Ovšem - realita je někdy dost krutá. Senzace a Happyend se nekonají. Zpráva přišla v úterý pozdě večer. Jakési dvě rakouské trubky tam vlezly v pondělí na začátku pracovního týdne L. Přesně 5 dní před naším příjezdem. Direkt byl o to tvrdší, že už jsem ho vůbec nečekal. Připadal jsem si jako Robert Scott na Jižním pólu, který také svůj závod s Amundsenem prohrál o pár dní.

Slunce zhaslo, vše pokryla černočerná tma. Můj geokeš svět se zhroutil. ZVK jsem pověsil na hřebík s rozhodnutím, že žádnou keš už v životě neulovím...

Luboš Třeba, zvaný Lubáno

Dějství první:

HA znamená Haus Alpin. HA je horský hotel na planině Tauplitzalm nedaleko Bad Mitterndorf. HA je zvláštní tím, že personál je český, nápisy v hotelu jsou česky, pivo je české, jídlo je české, na baru se dá platit českými a celý provoz je řízen z Česka. Proč tomu tak je, nám Lubáno vyprávěl během cesty z Nejdku a bylo to vyprávění opravdu zajímavé. Kromě toho, že jsem se těšil, až HA uvidím, se během naší dlouhé jízdy přes Německo a Rakousko setmělo, na neskutečně čisté obloze se začaly třpytit stovky hvězd, bílý měsíc rozléval stříbro na všechny strany a všude okolo nás vyrostly temné siluety hor. Ta nadpozemská krása mě vždycky úplně uzemní a zároveň cítím, že mně rostou křídla. Říkám tomu „velebný chrám přírody“, i když se mně kvůli tomu Šiška chechtá. Projeli jsme Bad Mitterndorf a začali prudce stoupat ně-

kolik kilometrů dlouhou, úzkou asfaltkou na Tauplitzalm do výšky 1650 m.n.m. Nemohl jsem se nabažit té okolní viděné i tušené krásy. Pak se objevil hotel, ve tmě zazářil i oheň na ohništi za hotelem a já nedočkavě vyskočil z auta, abych si vychutnal první doušek čistého, horského vzduchu a třeba i přisedl k ohni a připojil se k romantikům pějícím při kytáře.

Do uší mi proniklo 80decibelů techna z mohutných basových reproduktorů. Pak mě zahalil oblak kouře, který jsem mylně považoval za kouř z ohniště, a který mně svou velikostí a typickou vůní okamžitě připomněl nedávný požár pěstírny konopí. A pak jsem uviděl desítky rastamanů stojících, sedících, ležících, pijících a kouřících v tom velebném chrámu přírody a kouzlo hor bylo pryč. Posunutím termínu akce jsme se, bohužel, nechtěně dostali na pravidelný sraz skateboardistů, který na Tauplitzalm probíhá už několikátý rok. Ale všechno zlé je pro něco dobré. Celý život se učíme a já jsem se díky tomuto srazu poučil, že:

- není prkýnko s kolečkama jako prkýnko s kolečkama,
- skateboarding se rozvinul na cruising, carving, downhill, longboard a kdovíco ještě,
- rastamani nejsou žádní nafoukanci a jsou docela družní,
- zdi, podlahy i postele dokáží rytmicky rezonovat,
- horolezectví je bezpečný sport.

Protože jediný důvod, proč se na HA schází tolik „skateboardistů“, je ta dlouhá, úzká asfaltka se stoupáním (klesáním) 14% a spoustou zatáček, které rastamani nastrojení do kombinéz a chráničů projíždějí smykem vysokou rychlostí, aby pak večer mohli oslavit, že přežili. Kdo by chtěl nakouknout rastamanům pod pokličku, ať si na youtube zadá do vyhledávače tauplitzalm downhill nebo připojený

odkaz <https://www.youtube.com/watch?v=x-6Vrw9jhwE>

Dějství druhé:

Je krásné sobotní ráno. Předpovídači z Norska nám slíbili polojasné počasí do čtyř hodin odpoledne, a proto jsme se už večer domluvili na brzké vstávání. Je sedm, před dvěma hodinami přestalo hrát techno a ranní obraz velebného chrámu přírody je poničen pozůstatky po mohutné parbě povalujícími se všude kolem hotelu. Naše čtveřice vyráží za svým cílem. Kačer Lubáno má za lezeckého parťáka mě, kačer Háša má za parťáka Lud'u. Naším cílem je 2028m vysoký Sturzhahn (v

Kohout

překladu Kohout) a na něj vedoucí šestidélková Südwand 4. A v případě, že budeme dost rychlí a Norové se nespletli, chceme přejít ke kotlině Himmelreich a tam získat „aspoň“ druhonález kešky. Přechod planiny Tauplitzalm, kolem jezer, chalup a hotelů (Tauplitz je známé lyžařské středisko) je sám o sobě příjemným turistickým zážitkem. A co teprve když se před vámi vynoří Kohout! Štěrková pěšina se mění ve vyšlapanou stezku a ta co chvíli mizí pod velkými sněhovými poli. Přestože už je červen, tady teprve přichází jaro. Díky poměrně vydatnému stoupání nám ale není zima a ještě si odkládáme svršky. Podle nákresu snadno nacházíme nástupový pilíř. Chvilku čekáme na Hášu s Lud'ou, kteří po včerejším posezení u piva s Ivošem Vojtou, správcem a svéráznou postavou Haus Alpin, několikrát mizí v kosodřevině. Nastupuji jako první do cesty. Teplo z výstupu rychle zmizelo, takže docela spěchám a mířím špatným směrem. Naštěstí mě Háša opravuje a já nacházím první nýt a pak ještě skobu. Fixní jištění se vyskytuje jen sporadicky, protože se jedná o klasickou, horskou cestu, ale štandy jsou udělané v každé délce. V první délce jsem sice štandoval ve skobách, ale to jen díky tomu, že jsem se pořádně nepodíval za hranu. Za mnou jde Lubáno a Háša s Lud'ou. Kačeři lezou na Kohouta!

Dlouho jsem žádnou horskou cestu nelezl, a tak jsem si vychutnával každou délku, každý pohled hluboko dolů do údolí. Jen charakter skály mně přišel divně nevyvážený. Krásné, pevné vápno se střídalo s drolivým povrchem a policemi plnými volných kamenů. Přesto jsme lezli rychle a brzy dolezli přibližně do poloviny cesty, na vrchol pilíře. Plánek nám velel přejít žlab oddělující pilíř od masivu, ale my jsme na místě čekali na naší druhou lezeckou dvojku. Já jsem přestávku využil i k přoblečení a marnému hledání rukavic v batohu. Zatímco já na pilíři klepal kosu, Lubáno se ve své první alpské vícedélce tetelil

Na pilíři

radostí a chlad ignoroval. Jeho překvapivou odolnost vůči chladu způsobovalo COSI. Cosi, co nesl v batohu. Pokud vás napadl Rum, tak to je úplný nesmysl. Lubáno je kačer a to něco, co ho hrálo, byla krásná, nová keš, kterou

vytvořil speciálně pro tento den, tento okamžik a pro tuto cestu. Jak už jsem psal v jednom z minulých článků, já (mudla) bych o té kešce ani neměl vědět. Ale když jsme spolu navázání na laně, tak se keška tajně umisťuje těžko.

Pátá lezecká délka vedla nejkompaktnější částí skály, a proto byla asi nejhezčí. Plotnu

Lubánova Keš

Žlábký

s nýtem a pokračování krátkou koutovou spárou nám navíc zpříjemnilo sluníčko. Vrchol ve výšce 2028 m.n.m byl takřka na dosah, ale jak už to na vysokých kopcích bývá, tvořila ho hromada kamenů všech velikostí. Pohyb vzhůru spíš připomínal kličkování v minovém poli, a protože jsme věděli, že je pod námi naše druhá dvojka, byl to nevídaný opruz. Ale dobrá věc se podařila a než dolezl Lud'a s Hášou, spořádal jsem pod vrcholovým křížem pořádný kus Lovečáku.

Co s načatým dnem? Zatímco jsme na vrcholu Sturzhahnu svačili, přehnal se přes nás první mrak a drobounce zamrholilo. Do norskými rosníčkami předpovídaného deště ale zbývaly ještě tři hodiny času a bylo vidět, že Lubáno se představy na aspoň druhonález kešky, kvůli které jsme sem původně přijeli, nemíní jen tak vzdát. Možnosti jsme měli dvě. Sestupovkou sejít zpět k patě Sturzhahnu a traverzovat tak dlouho, až se dostaneme k nástupu cesty Himmelreich nebo přejít po hřebeni, dostat se nad velký kotel, v kterém Himmelreich vede a do cesty slanit. Samozřejmě jsme si vybrali delší, hnusnou, drolivou a nezajištěnou cestu po hřebeni vedoucí přes

sněhová pole a musím se přiznat, že místy jsem se, hlavně kvůli drolivé skále, necítil nad stometrovými srázy dobře. To Himmelreich bylo jiné kafe! Plotny a žlábký. Obrovský kotel a v něm jakoby v patrech spousta pevného vápna. Podle průvodce jsme měli lézt 8 délek, ale spodní část byla celá pod sněhem a nakonec asi bylo dobře, že jsme šli po hřebeni. Vylezli jsme jen poslední čtyři délky a cestou (jaká náhoda!) našli keš. Začalo poprchávat. Lubáno kouknul na hodinky - čtyři. Norové nekecali! Část cesty se dala sejít a už při sestupu bylo vidět, jak takové žlábký vznikají. V každém korýtku se totiž kapku po kapce začala tvořit stružka vody. Jedna délka se musela slanit a to už bylo docela zajímavé, protože ze stružek byly potůčky a každým žlábkem valila voda. Následný ústup zpět na HA už byl díky sílícímu dešti poněkud strastiplný. Snad jediné pozitivum bylo, že na HA přinutil déšť rastamany schovat reproduktory. Už, už to vypadalo na klidný večer, když rastamani začali reproduktory stěhovat do jídelny, kde jsme mastili Prší. (Velmi, velmi mně to stěhování obrovských repráků připomnělo můj zážitek z koncertu skupiny Obelisk, na který mě

Lubánův kopec (s Hášou)

do Lokte nad Ohří kdysi nalákal líčením nevšedního hudebního zážitku Svinčo, ale to je na samostatný příběh). Tohle mohl zachránit jen Rum. A ten jsme preventivně vzali všichni, takže nikoho nepřekvapí, že kolem půlnoci se Háša zapojila do rastamanské soutěže ve střelení pivními tácky a Lubáno začal litovat, že nemá žádnou jamajskou čepici nebo aspoň kapuci, kterou by si mohl narvat na hlavu. Pak následovalo jen zjištění, že i karimatka rezonuje v rytmu basových repráků a bezesná noc.

Nedělní lezecké plány nám zhatil Rum, který jsme preventivně použili k výplachu mozků a jakékoli jiné plány spláchl takřka až do rána trvající déšť. Rum způsobil, že jsem poprvé v životě viděl spát Lubána do půl desáté a déšť způsobil, že jsme hned po pozdní snídani zabalili věci a začali je nosit do auta. Přesně ve chvíli, kdy Lud'a zabouchl dveře od kufru auta, a šli jsme se loučit s Ivošem, se na obloze objevil modrojas a slunce začalo pálit jako d'as. Zastavili jsme se a koukali na sebe s nevyřčenou otázkou: „Tak co?“. Lud'a zas otevřel kufr, převlékli jsme se a vyrazili

na nedaleký, 1965m vysoký, Lavinenstein. My s Lud'ou normálně na kochačku a kačeři sbírat kešky. Slunce svítilo, alpské louky kvetly, ale čím výš jsme se dostávali, tím se počasí horšilo. Zapomněl jsem říct, že Lavinenstein je hojně navštěvován kvůli výjimečnému kruhovému výhledu na okolní hory a pohoří. Kvůli tomu jsme tam vlastně šli. A tak jsme, po dosažení vrcholu, stáli v dešťovém mraku a Lubáno nám ukazoval rukou do mlžných kamsi a říkal: „Právě se díváte na ...“. Na vrcholu nám ještě vysvětlil, že je mu Lavinenstein ohromně sympatický kvůli své nadmořské výšce. Je totiž stejná, jako jeho ročník narození. Ale to už jsme se do sytosti pokochali kruhovým výhledem a zrychleným přesunem mazali zpět k HA, kde opět svítilo slunce, ale nám už to bylo jedno, protože jsme mysleli jen na jedno: „Do Prahy, do Podolí, do lékárny, do...., domů.“

Broněk

Výpravy do Totes Gebirge se ve dnech 10. - 12.6. 2016 zúčastnili : Lubáno Třebo, Broněk Bandas, Lud'a a Lenka Urbanů - LULU

Přechod NT se šelmou

2016

Ludvíček Kostků

Hned na začátek poutavého čtení musím zmínit, že tato akce by se neobešla bez pomoci kolegů, jak včasného střídání, tak i odvozu na zástavku v Mostě. Díky všem. Busem do Prahy, odtamtud pohodlným žlutým vlakem do Popradu.

Rychle se zorientovat a už jsem seděl ve vyhlídkovém vozidle, které se metr po metru plížilo na hranici národního parku Nízké Tatry. Mým dnešním cílem tedy i startem byla vesnička Telgárt (890mnm).

Koukám na hodinky a zjišťuji, že na útulnu dojdou někdy po západu slunce. 16.20h a 5,5h šlapání na **Andrejcovou** - 15,5km.

Poslední dotek civilizace byl s pánem, co mne nasměroval na červenou turistickou značku a popřál mi šťastnou cestu. Strmě se to zvedá na hřeben. Funím. Makám. Občas vykukne vysílač na Králově Holi, připadám si na chvíli jako pod Jedlákem. Čas letí, já letím. Rychlá zastávka u pramene vody těsně pod vysílačem a hned zase šlapání. Už mám kovové monstrum za sebou a jsem mile překvapen, jak mi to šlape - ze 3h jsem to stáhl na 2h.

Slunce klesá stále níž a níž. Místy popobíhám. Mám čas ještě fotit. Zapadající mozel v horách je to, proč podnikám takové akcičky. A nejsem sám, že? Dnes teda ano. Kousek za dnešním nejvyšším bodem jsem ji ucítil. Šelma! ... co mě vystopovala a nechtěla mne pustit. Neviděl jsem ji, ale byla tu. Makám.

Na útulnu jsem dorazil o hodinu dřív. U ohně seděli čtyři lidé a ty mě nasměrovali do patra, prý už dole je plno. Šel jsem se navečeřet k ohni, který mezitím zhasili a všichni šli už spát. Nevadí.

Ráno - pln síly a odhodlání se sám vydávám na pout'. Kam dojdou, dojdou. Červená značka se táhne přes celé Tatry až do Velké Fatry a možná ještě dál. Sotva jsem vyšel a už zase

mi šelma dýchala na záda. Otáčím se a nic nevidím. Tuším, že mě sleduje. Cesta je nahoru dolů, nahoru dolů. Nemá smysl tady popisovat jednotlivé vršky, hřebínky...

Další útulna je **Ramža** (po 19km a 6.38h) Schovaná trochu bokem od cesty. Přicházím k ní v pořadí jako třetí, což se v průběhu podvečera ukazuje jako výhra. Ptáte se proč? Vysvětlím. Po 6h a 38minutách čisté chůze od Andrejcové večeřím. Mezitím přišli čtyři poutníci, kteří mají namířeno stejným směrem jako já. Další přišli z opačného směru. Soma-sumárum útulna je plná. Co se nestane - přichází starší muž a s ním asi 12 -15kluků, držíc igelitové tašky, tablety v ruce, muzika na plné pecky... Nahrnuli se všichni dovnitř a ihned ven. Vzápětí se dozvídáme, že to je správce zdejšího příbytku, kterou stavěl před 40 lety. Že je učitel a pravidelně sem bere své studenty do přírody. To bude noc! A tak byla, ani jsem nezamouřil oka.

Snídaně se nesla v duchu výměny osazenců - zmrzlá omladina šla spát a poutníci se trousili ven.

Večer na téma medvědi mě pěkně rozhodil,

za každou větví a za každým spadlým stromem (těch bylo!) jsem viděl šelmu. To už by byly dvě šelmy, no nechtěl jsem ani myslet.

V sedle Na čertovici jsem v hospodě dobíjel mobil a popíjel černý nápoj. Vyrázil jsem po sjezdovce opět na hřeben. To, co jsem sestoupil, jsem i vylezl. První kapky deště mě donutily si obléknout bundu, nic z toho však nebylo, a tak nalehko valím dál. Na hřebeni vidím v dáli provazy vody, a tak noha střídá nohu a za 2h a 19min jsem na nobl **chatě M. R. Štefánika**. Chata je situována pod Ďumbírem - 2046 m. n. m. Došel jsem suchý a ve 12h jsem se už ubytoval. (4,2h a 14,5km) Nechtěl jsem se zítra zdržovat s výstupem na vrchol, a tak bouřka nebouřka vycházím bez krysy na velký traverz a na vršek. Šelmu pořád cítím za sebou. Cesta přímo od chaty na Ďumbier je zavřená z důvodu eroze. Nezbytné fotky, panoramata z vrcholu a snaha vyčistit hory od odpadků, mi přihrály zachovalou, skoro novou pláštěnku na batoh.

Při návratu z výletu jsem narazil opět na poutníky, kteří se mnou mají stejný směr, a už se o mě bavili. Prý, kde je „112“? V Ramži jsme se totiž bavili, co dělám, odkud jsem. Byl tam jeden Slovák, co mi podával ruku s

Ďumbier

Donovaly

tím, že k záchranářům má respekt. Později jsem se dozvěděl, že měl těžký úraz a že ho zachránili. Tak asi proto moje přechodová přezdívkou.

Následující den jdu s nimi. Držím se vzadu, a když chtějí jít na Ďumbier, tak se s Tomášem odpojujeme a jdeme napřed. Ten s těmi dírami na patách. Martin a jeho kamarád Tom jsou z Ostravy. Autor teorie - že časové údaje v mapách by měly být rozděleny na dvě kategorie - pro mladé a pro 80-ti leté. Ať máme radost z překonaného časového limitu.

Scénérie se moc nemění, jen Vysoké Tatry už jsou za námi a nejsou již tak pěkně vidět. Čekáme na Chopku. Vrchol, na který vede lanovka. Tak potkávám doktora a jeho manželku, kteří si odskočili z lékařského kongresu nafotit pár fotek. Věnuje se imunologii. Asi 20 minut jsme diskutovali o cestování a o zdravotnictví.

V kamenné chatě dáváme občerstvení, a pak se společně vydáváme na cestu. Přijde mi to nekonečné. Zdáá bolí, nohy utahané. Žene mě představa odpočinku a dobré večeře z vlastních zásob. Cílem další etapy je **Ďurková**. (16km) Taková malá chaloupka pod velkou loukou. Sice na první pohled malá, ale uvnitř prostorná a útulná. Chatař nám říká, že čeká dost lidí, a že zítra přibudou další, dokonce

ráno v pět hodin už začnou vařit guláš pro 70 lidí. Jo jo, asi nějaký potlach.

Večer nás baví partička Čechů asi z České lípy. Všichni spíme na půdě, kde je místo asi pro 40 trekařů. Kluci Tom, Martin, Miro a ? jdou brzy spát, pač se ráno v 5h chystají na úprk. Já půjdu na pohodu, takže nespíchám. Ještě odlehčit peněženku (5E/noc) a po nacpání břicha se sám vydávám na závěrečnou etáž cesty.

Nejdelší asi 10h chodecká pasáž, při které se vystoupá na Prašivou, sestoupí se k turistickému přístřešku, ve kterém je možnost spát na půdě, vystoupá se na Kozí chrbát a stále podél červené do obce Donovaly. (26km)

Z Durkovej jsem zažil na hřebenu blizzard, foukal vítr a hnal mi kapky deště z pravé strany do tváře.

Z vrcholu Prašivej poslední pořádný fotky panoramat a hurá dolu. Šelmu jsem ten den už moc necítil, nejspíš ji už nebavilo mne stopovat, a tak jsem měl klid. Celou výpravu jsem doufal, že setkání s divokými zvířaty přežiju bez úhony. Sestup byl za odměnu. Uff. Uff. Potkával jsem poutníky, kteří teprve začínali a funěli do kopce. Připravoval jsem je na guláš a potlach na útulně.

Než jsem vstoupil po 5 dnech do civilizace, tak jsem se u tramského domečku na kraji paseky, „umyl“, navoněl a převléknul.

Donovaly - taková Pec pod Sněžkou - apartmány, nobl hotely. Čekám sledující fotbal na plazmové TV, až mi pojede bus do Rožumberska a odtamtud až o půlnoci vlakem domů. Tím moje poutí končí a ta šelma, co mne celou dobu pronásledovala, byl vlastně vlk. Žádný medvěd!

Ludvík

Bouldercup Sněžník

Milan "Svinčo" Svinařík

S počátkem léta odstartovala sezóna festivalů a jiných akcí pod širým nebem, jejichž úspěch je z velké části podmíněn přízní počasí. Jednou z takových akcí byly boulderingové závody na Sněžníku, tzv. Bouldercup. Jenže s počasím je to vždycky tak trochu sázka do loterie. Někdy si říkám, že ty ventily s vodou tam nahoře řídí nějaký škodolíbek. Přes týden hledím zpoza kancelářského stolu na prosluňené nebe, a jakmile se přiblíží víkend, začne lejt. Nejinak tomu bylo v případě Bouldercupu, na který jsem se hodně těšil. A nebyl jsem sám. I přes nepříznivou předpověď se přes internet do závodu přihlásilo přes 300 lidí.

V sobotu 18. června nastal den „D“. Ranní nebe je jak vymalované, vypadá to na slunný den. Vyjíždíme s Květou nezvykle brzy už kolem osmé, abychom chytli ještě nějaké parkování u Hřebové boudy. A dobře jsme udělali. Zabrali jsme jedno z posledních míst. Parkoviště i přilehlé komunikace praskají ve švech. Na zdejší poměry nezvykle silný provoz dohlíží městská policie. Při placení parkovného nevěřícně zírám do kufru svého auta a zjišťuji, že strýček

Alsheimer mi doma nechal batoh, ve kterém mám úplně všechno. Doklady, peníze, lezení. No paráda! Naštěstí Květa má peněženku u sebe, takže můžeme zůstat. Nalehko jen s matrací tedy vyrážíme k rozhledně, kde probíhá registrace. Mohli jsme sice použít kyvadlovou dopravu, kterou zajistili pořadatelé, ale my se radši projdeme a pokocháme výhledy, které Sněžník nabízí na všechny světové strany. Právě kvůli těm výhledům je bouldrování na Sněžníku tolik výjimečné. Teďa aspoň pro mě. U rozhledny je takový malý Babylón. Hlouchky lidí ověšených batohy a matracemi různě postávají, posedávají a čekají na zahájení akce. Registrace běží jako na

jednotlivé balvany obsypané lezci. Některé kameny jsou úctyhodné bloky, které dosahují parametrů malých věžiček. Pochopitelně spousta boulderů vede i na stěny masívu stolové hory, podél které procházíme. Zastavujeme se až na samém východním konci sektoru poblíž kamene Enter. I zde již leze spousta lezců, ale pořád tu zbývá dost místa i pro ostatní. A navíc ty výhledy jsou impozantní. Těším se, že ulovím pár dobrých fotek z lezení s těmito výhledy v pozadí. Počasí zatím drží. Je sice dusno a na

drátku a každý zaregistrovaný účastník si odnáší tričko a průvodce na nový sektor, ve kterém závod proběhne. Během registrace dorazil Jaroušek se svými kamarády Vaškem a Bublinou. Ještě jsme potkali Zástíka a o něco později přímo do skal za námi dofuněl Bláža. V deset hodin odtroubili pořadatelé zahájení akce a my se houfně odebrali mezi balvany. Sektor East side, který pro nás pořadatelé připravili, se nachází na jihovýchodním cípu Sněžníku a jsou z něj krásné výhledy na Českosaské švýcarsko, Lužické hory a České středohoří. Cestou k němu míjíme stánek jednoho ze sponzorů - firmy Ocún. Je to naše spása, protože zde půjčují k vyzkoušení během závodu lezečky i maglajzáky, tedy všechno to, co jsem zapomněl doma. Milerádi tuto možnost využíváme a posléze již s vypůjčeným matrošem pokračujeme za ostatními mezi balvany. Kousek za stánkem sestupujeme pod stěny stolové hory. Zde fakticky začíná nový sektor East side. Pokračujeme podél stěn dále na východ a míjíme

nebi se objevují bouřkové mraky, ale neprší. Zatím. Na rozlez jsme zvolili sice lehčí, ale dost vysoké linie na vyhlídkový masív. Byla to taková léčba šokem. Zejména ve vypečeném převisu boulderu „Pěkná hrana 6A+“, kde se nikomu moc nechtělo do krkolomných kroků ve velké expozici. Kromě brutálu to mnohdy chtělo i morál. A že těmito komoditami neoplývají jen muži, dokázala Bublina, která v levé části masívu vylezla několik úctyhodných hajbólů. Na nedaleký balvan Enter vede několik nižších linií, z nichž nejhezčí je fotogenický boulder „Ježourovina 6A“, který je i na fotce v průvodci. Takže i my si pořizujeme téměř identické foto a oblézáme kámen v rychlém sledu ze všech stran, protože se od východu blíží zlověstná bouřková mračna. Sotva jsme zuli lezečky, začalo hřmít a pršet. Různě poschovávání pod skalní výklenky přechkáváme tuhle první bouřku a svačíme. Déšť netrval dlouho a ani nebyl tak intenzivní, a tak se dá ještě lézt. Sotva jsem však obul lezečky, déšť opět zesílil. Přesto jsem ještě

stihl vylézt dva hajbóly. Cestou z masívu za ostatními jsem málem šlápnul na zmiji, což je neklamný znak toho, že je čas skončit. Když déšť ustal, byly výlezové plochy kamenů mokré a kluzké. A tak balíme a vyrážíme zpátky, tentokrát schůdnější cestou přes temeno stolové hory. Sice jsme museli jít chvíli azimutem mokrým borůvkám a trávou, ale pak už jsme šlapali pohodlně po červené značce až k rozhledně. Nebyli jsme sami, kdo se vracel ze skal ještě před skončením závodu. Vypůjčené lezečky jsme s díky vrátili zpět ve stánku Ocún, který jsme míjeli při zpáteční cestě. Bylo vidět, že i tady déšť vykonal své - napršelo jim do regálů. Vzhledem k počasí jsme se rozhodli vypustit i večerní afterpárty v Ostrově. Jaroušek s Vencou a Bublinou se od nás u rozhledny trhli a zapadli do hospody.

My s Bláží a Květou pokračujeme dál po rozbahněné cestě k autu a těšíme se na pivo na Kačáku v Tisé. Cestou k autu se ještě několikrát rozpršelo, ale nám to nijak extra nevadilo. U Hřebenové boudy stále vládł dopravní chaos, protože kromě boulderistů si tu dali sraz i motorkáři. A to jsme ještě netušili, co na nás čeká za

překvápko na Kačáku v Tisé. Tam si pro změnu dali sraz cyklisti a bylo jich tam asi sto. Takže nakonec jsme se na vytoužené pivo přesunuli do kiosku Pod Kaštany, kde nebyl díky předchozím deštům nikdo. Na chvíli se udělalo slunečno, a tak sedíme u pívka, sluníme se a čekáme na langoše. Sotva jsme je dostali, zatáhlo se a začalo opět silně pršet. Nezbýlo než se přesunout pod vzrostlý kaštan, který nám posloužil coby deštník. A tak sedíme, dojídáme a relaxujeme. Je odsud dobrý výhled na Hřebenové stěny, na kterých je krásně vidět, jak po nich stéká voda. Přebírám v hlavě nabyté dojmy. Celkem jasně převládá pocit spokojenosti bez ohledu na nepřízeň počasí. A možná je to tak i lepší, neboť aspoň máme důvod se na Sněžník vracet.

LdS

Na druhé straně

Broněk Bandas

Tak jsem přibyl do Jilemnice. Je to trochu zapomenutý a schovaný kousek Krkonoš. Mám dva dny času, abych prozkoumal okolí, a pak dorazí kompletní Bandasky. Uděláme pár výletů pro děti, ale na víkend přijede Lubáno s jasným cílem. Lezení ve Skaláku nebo Prachově. Hned ráno k snídani mně kolegyně přinesly z Infocentra hromadu letáků, prospektů a poutačů, abych si vybral, kam s rodinkou vyrazíme. Nabídka to byla pestrá, ale radši jsem do Infocentra zašel ještě sám. Co kdyby holky něco přehlédly?! A co myslíte? Byl tam! Ty kačaby mně donesly kdeco, ale krásného, nového horolezeckého průvodce na skály na polské straně Krkonoš si nevšimly! Průvodčí byl v rámci projektu rozvoje turistiky česky a zdarma. Vzal jsem jich asi deset. Pro mě – radši dva, do oddílové knihovny, pro Lubána, pro Blahouše a pro jistotu. Jednou krátkou návštěvou Infocentra jsem vyřešil záložní plán pro případ, že by na písku nešlo lézt a získal perfektní podklady pro objevitelskou výpravu do Polska, kde jsme ještě nikdy nelezli. Už jsem se těšil, jak Lubánovi tu vějičku nenápadně naservíruju.

Lubáno nezklamal a s objevitelskou výpravou do Polska hned souhlasil. Krucze skaly (Krkavčí skály) jsou vzdušnou čarou třeba od Špindlerova mlýna 15 km, ale Krkonoše jsou Krkonoše, takže autem si ze Špindlu najedete 70km a z Pece pod Sněžkou necelých 40. Navigace nás hnala do Harrachova, ale místní nám poradili jet přes Horní Mísečky a cesta byla v pohodě. Popis příjezdu je v průvodci dost podrobný, takže jsme ani v Karpaczi, horském městečku, trochu mně svou atmosférou připomínající italské Canazei, nebloudili a hned našli parkoviště, odkud se vyrazí ke skalám. Píšu záměrně vyrazí, protože jsme podle svého zvyku nahodili kletry na záda a vyrazili. Jdeme, jdeme, došli jsme k mapě a tam nás polská turistka požádala o radu, kde že jsou ty Krkavčí skály. Já, zvyklý, že ke skalám se musí jít do kopce, bych jí i nás hnál bůhví kam a Lubáno nejdřív i souhlasil. Ale pak konečně začal místo klábošení i navigovat – zpátky k parkovišti. A u auta jsme zjistili, že stačí přejít potok a jsme u skal.

Oblast připomíná Perštejn. Jsou tam Skalky i Hlavní masív, který vystupuje ze svahu říčky Plomnice. Rulové skalní výchozy jsou vysoké až 25 metrů a díky projektu jsou dobře odjištěné borháky a vybavené slaňovacími řetězy. Je tu i pár cest, které jsou v průvodci označené černou barvou a ty jsou ponechané tak, jak je prvovýstupci prostoupili a dojišťují se vlastním jištěním. Materiál je pevný, neklouzavý a je tu lezení na celý den. Polská skalní stupnice obtížnosti je trochu podobná naší, podle mě je měkčí a končí šestým stupněm, který je pak rozšiřován podstupni. Lezení hezké, ale...

Není to oblast pro pravověrné krušnohorské kvakery. Kousek od Hlavního masívu jsou dvě uměle vytvořené jeskyně, pozůstatky po těžbě drahokamů a z jedné z nich je udělaná jakási poustevna.

Blízkost města a turistická cesta vedoucí pod skalami z lezení dělají tak trochu cirkus a projevují se i na čistotě oblasti. Díky přístupu ke skalám, možnosti pověsit houpací síť a vypustit děti na nedalekou louku nebo k říčce je oblast vhodná pro rodinky. Šíša byla s klukama i v městečku na nějakých atrakcích. Že bych jel na Krucze skaly přes půl republiky nehrozí. Ale jako náhradní lezecký cíl nebo zpeštění při pobytu v Krkonoších jsou i díky velmi pěkně zpracovanému průvodci dobrou volbou.

Broněk

